

PAVEL
Vilikovský

KRÁSNA STROJVODKYŇA,
KRUTÁ VOJVODKYŇA

KRÁSNA STROJVODKYŇA,
KRUTÁ VOJVODKYŇA

PAVEL VILIKOVSKÝ

KRÁSNA STROJVODKYŇA,
KRUTÁ VOJVODKYŇA

slovaart

Text © Pavel Vilikovský 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2768-7

*Prestaň havraným kvákať už zvukem, prestaň
na špatnohlučný bídne drnkotať nástroj.
Kdo rád počúva ušmi káry vrzgání,
pilníka škripy, ošklivé žabisk vresky:
slych aj ku tvému nadstaví počínáňú.
Badáš-li, jak ťa už slabý uchádza duch?
Jak hlas škaredne? Jak sa často stred ťáhu
v hrubém sekáva hrdle? Jak neobratné
trasú sa a z cesty ven vybíhajú prsty?*

Ján Hollý: Na zlého básníka

(Sýty sýkorkin syn)

Koho by to zaujímalo: Na druhej strane cesty sa hore briežkom práve šplhá hlúčik detí. Je to zrejme školská výprava, z lesného chodníka navrchu na ne práve volá žena v krikľavej červenej vetrovke: „Poďme, poďme!“ Je práve zubaté septembrové dopoludnie, ranná hmla sa medzi stromami ešte celkom nerozišla. Po nočnom daždi zostali na kraji cesty mláky, v ktorých sa hanblivo začína obzerat' slnko.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: Na chodníku oproti práve stojí muž so ženou. Žena sa práve pozerá na hodinky a hovorí: „Budeme sa musieť vrátiť, na pol dvanástu sa mi ohlásil klient. Zaveziem ťa len k trolejbusu, aby som to stihla, dobre?“ Muž práve neprítomne, naprázdno hľadí na posledné decko, ktoré lezie po svahu. Je to chlapec v tenkom zelenom kabáte s kapucňou. V teniskách sa mu šmýka, rukami sa prichytáva zeme. Z diaľky to vyzerá, akoby sa hrabal v tráve, hľadal v nej mincu alebo kľúče, ktoré mu vypadli z vrecka. Keď sa vystrie, na dlaniach má prilepené mokré lístie, otiera si ich o kabát. Somár, celý si ho umaže, pomyslí si muž najprv len tak naprázdno, doma ho pochvália. Vzápätí sa mu kabát zazdá povedomý a pozrie sa nahor na chlapcovu blondávu hlavu.

„Dobre?“ opýta sa žena znova. „Dobre,“ odpovie muž automaticky, akoby sa odzdravil okoloidúcemu. Ani sa na ňu neobzrie, oči má ešte vždy uprené na svah.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: Muž si práve uvedomil, že chlapec je jeho syn. Je to náhle poznanie, akoby mu v tme zrazu niekto zasvietil do očí silnou baterkou. Aký je nešikovný, pomyslí si dojata. Dajato myslieť sa možno nedá, no isté je, že v slove „nešikovný“ nie je ani náznak výčitky či posmechu. Musím mu povedať, aby kládol nohy bokom, priečne ku svahu, potom sa mu nebudú kĺzať, pomyslí si. A do lesa si treba zobrať riadne topánky. Baganče.

Chvíľu ešte očami tlačí chlapca hore kopcom. Už je na chodníku. „No jasné, Patrik ako vždy posledný,“ zvolá učiteľka v červenej vetrovke. Muž sa nepamätá, že by chlapec ráno hovoril o výlete, ale do školy ho vypravovala žena. Nie táto, iná.

„Počúvaš ma vôbec?“ vraví práve táto. „O tretej musím zaviezť Karin na hudobnú, ale potom mám hodinu voľno, kým ju vyzdvihnem.“

Muž sa otočí a niekoľkými rýchlymi krokmi ju dobehne. „Ja neviem,“ povie. „Dnes to asi nepôjde. Nevychádza mi to.“

Chlapec bol ďaleko, žena sa mu teraz zdá priveľmi blízko. Niečo mu na tej geometrii nesedí. Pokrivená perspektíva, akoby mal na každom oku iné dioptrie.

„V Benátkach sú všetky zrkadlá benátske,“ povedala krásna strojvodkyňa s úsmevom. „Aj to tvoje lacné,

puknuté vreckové zrkadielko. Ide len o to, dostať ho do Benátok.“

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: V triednej knihe vyplňa všetky štyri dnešné vyučovacie hodiny zápis „Poznávacia vychádzka. Výchovný cieľ: Oboznámenie sa s okolitou prírodou a pravidlami, ako sa v nej správať.“ V III. A vymieňa omeškaná stavebná firma drevené okná za plastové a riaditeľ určil žiakom náhradný program.

Muž o zápise v triednej knihe nevie, ale keby ho poznal, mal by voči slovu „príroda“ výhrady. Podľa neho bratislavský lesopark nijaká príroda nie je. Vedú ním dláždené cesty, po ktorých premávajú autá, dokonca aj autobus mestskej hromadnej dopravy. Stromy naokolo sa mu zdajú krotké, priviazané k hradskej ako pes, a on si prírodu predstavuje ako vlka. Vlk sa mu páči, stretnúť sa s ním však netuži. Stačí mu, keď ho vidí v televízii alebo na fotografiách.

Táto žena považuje za prírodu aj na zem spadnutý gaštan, poletujúce vtáčie pierko alebo muškát na rímse balkóna. Berie prírodu ako staršiu sestru, s ktorou vyrastali v jednej izbe, a podľa toho sa k nej správa. Nehanbí sa pred ňou prejaviť city, dalo by sa takmer povedať, že príroda v nej vyvoláva citový výron. Uvoľní sa tam, nahlas sa smeje, rozopne si gombík na obťahnutom nohavicovom kostýme. Ináč, v meste je to strmo vecná, rázna žena, takú ju muž spoznal pri úradnom jednaní. Taká ho zaujala, a keď na ňu raz náhodou narazil na Obchodnej ulici, pozval ju do jednej

z blízkych kaviarničiek, už si ani nepamätá, do ktorej. Šla.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: „Škoda,“ hovorí práve žena. „Zajtra sa totiž neuvidíme, mám nabitý deň.“

Muž si myslí, že ženy sa odmietnutie dotklo, nie je na také čosi zvyknutá a trucuje. Myslí si, že nasadila citovú páku, a pokúša sa ho vydierať. Nie, to by asi zachádzal príďaleko, ale myslí si, že žena ho tým vyhlásením vyzýva na súboj: keď ty takto, tak aj ja. V skutočnosti nevie. Skutočnú ženu nepozná, len si ju myslí. Je to, pokiaľ ide oňho, myslená žena, celá. Myslený je aj jej vzťah k prírode, sama o ňom nikdy takto priamo nehovorila. A chlapca si muž tiež len myslí, v tejto chvíli práve dojato. Ak sa to vôbec dá.

O chlapcovi žene nepovie. Myslí si, že by zapôsobil ako klin, že by ešte zväčšil medzeru medzi nimi – takto je iba z jeho, potom by pribudla aj medzera z jej strany. Myslí si, že svoju medzeru ustojí. Uhrá ju tak, aby žena nič nezbadala. Veď za tú medzeru nik nemôže, vznikla sama od seba. Náhodou. Koniec koncov, to žena sa chcela ísť poprechádzať na čerstvom vzduchu, nie sedieť v zafajčenej kaviarni. Odkiaľ mal vedieť, že synova trieda sa vyberie práve na to isté miesto? A žena predsa o svojej dcére hovorí bez zábran, hocikedy, aj práve teraz ju používa ako samozrejmý argument, o ktorom sa nedá diskutovať.

Chvíľu kráčajú mlčky. Muž cíti ženu vedľa seba, je blízko, mohol by sa jej dotknúť rukou, ale neurobí to.

Len si ju myslí. Myslí si, že je sklamaná, lebo sa poobede nevidia, a to je vlastne dobre. Znamená to, že by s ním chcela byť. Že je s ním rada.

„Škoda,“ povie. „Nemyslím ten zajtrajšok, ale že dnes nemôžem. Chalan má rodičovské združenie, musím tam ísť.“

Nie je to pravda, ale muž lož považuje za milosrdnú. Myslí si, že ňou podal ruku na zmierenie, a zároveň chlapcovi priznal jeho miesto. Karin má hudobnú, Patrik rodičovské združenie. Sú si kvit, nastolila sa spravodlivá rovnováha.

Žena nič nehovorí, len vrhne na muža pohľad – taký krátky, že ho nestihne dobre prečítať: skúmavý, výsmešný, podozrievavý? – a kráča ďalej. Za zákrutou sa vynorí parkovisko, ešte sto, stopäťdesiat metrov. Muž sa tomu poteší. Žena, v tejto chvíli a takáto, ho ruší. Prekáža mu v myslení.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: V trolejbuse muž rozmýšľa. Na konečnej nastúpili len dvaja ľudia, starší chlap so ženou, tí mu neprekážajú, odbaví ich jediným pohľadom. Myslí si chlapca, aký bol na svahu opustený, bez kamarátov, ako osamelo zápasil so strminou. Ani jeden spolužiak mu nepodal ruku, nepotiahol ho nahor. Myslí si učiteľku, jej slová „Patrik posledný ako vždy“ – tak by jeden pedagóg nemal hovoriť, čo keď v chlapcovi vzbudí komplexy? Myslí si seba, že aj on kedysi býval v škole často posledný, z roztržitosti, že sa v duchu túlal ktovie kade a chvíľu trvalo, kým sa vrátil. Myslí si chlapca, že

mu je v tom podobný, a je mu ho hmlisto, sychravo ľúto. Myslí si, že to prejde, že sa chlapec tak ako on z toho časom dostane, ale útla nemotorná postavička na svahu, ktorú má stále pred očami, ho v tejto chvíli dojíma. Ani si neuvedomuje, že je dojatý vlastne nad sebou.

Myslí si, že by bol mal prebehnúť cez cestu a zdola na syna zakričať, nahlas ho povzbudiť, poradiť mu, ako má kráčať. To je úloha otcov v živote detí. Lenže ako by mu vysvetlil, kde sa tam vzal a čo tam porába? A ako by to vysvetlil tej druhej žene doma? Ešte šťastie, že chlapec mal dosť roboty so sebou a na druhú stranu cesty sa nepozrel. Muž v to aspoň dúfa. Ale musí si dať pozor a neprezradiť, že syna videl – nebude ho napríklad môcť poučiť, ako má chodiť po strmom svahu, to bude treba odložiť na vhodnejšiu príležitosť.

Muž si myslí seba, že ako sa ocitol v takejto hlúpej situácii. Myslí si Alenku Vráblikovú, ktorá sa mu v siedmej triede páčila, do ktorej bol asi aj tak chlapčensky, zmätene zaľúbený, ale kým zozbieral odvalu, aby ju odzadu potiahol za vlasy, triedny grázlel Maco Dolanský ho predbehol. Zasa posledný, ako vždy. Na tom sa dnes už môže zasmiať. Z toho vyrástol, už sa mu to nestáva. Ani na telocviku by už v hode guľou iste nebol posledný. Keď majú čas, chodia si s partiou v piatok poobede do jednej telocvične zahrať basketbal a on máva najviac trojbodových košov.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: Keď sa muž v predsieni prezúva, nenápadne si prezrie zelený kabát na vešiakovkej ste-

ne. Na pravej strane kúsok pod pásom neobjaví tmavé šmuhy po dlaniach, ale veľký bledý flak. Na ľavú stranu sa už nepozrie, nechce kabát obracať. Pomyslí si, že chlapec sa v škole pokúšal zmyť špinu vodou, a opäť pocíti ľahký závan dojatia. Bojí sa, že ho budeme hrešiť, pomyslí si. Hlavne mama. Machuľa nie je nápadná, aspoň v tmavej predsieni nie, ale žena má na tieto veci ostrý zrak a skôr či neskôr si ju všimne. Musím jej povedať, aby nerobila cirkus, pomyslí si, je predsa chalan a tí v jeho veku vystrájajú, to je normálne. A Patrik vlastne ani nič nevyviedol, len bol nešikovný, za to predsa nemôže. Je to, práve v tejto chvíli, myslený chlapec.

Muž otvorí dvere do detskej izby. „Čo nové v škole?“ opýta sa syna, ktorý sedí na koberci a pozerá sa na obrazovku malého televízora. „Nejaké známky?“

„Dnes sa neučilo,“ odvetí Patrik. „Mali sme pochodové cvičenie.“

Muž okamih s napätím čaká, no keď nič ďalšie nezaznie, vojde dnu a postojáčky, zhora rozčuchrá chlapcovi blondavé vlasy. „A na zajtra? Úlohy máš už hotové? Všetko jasné, nepotrebuješ niečo vysvetliť?“

Patrik mlčky pokrúti hlavou a rukou si prihladí ofinu späť do čela. Očami neopustí obrazovku, kde poskakujú vrieskajúce kreslené postavičky, napoly podobné ľuďom, napoly zvieratám. Otec práve nie je myslený ako otec, v tejto chvíli a takýto ho ruší. Je myslený ako prekážka.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: Na vizitke v hornom riadku stojí veľkými čiernymi písmenami: Mgr. Judita Okálová,

a pod tým menšími modrými: finančný poradca. V ľavom dolnom rohu je telefónne číslo, v pravom adresa.

Muž nosí vizitku v peňaženke, zastrčenú medzi mnohými ďalšími, no preňho je táto iná. Sála z nej teplo, aj na diaľku, aj cez tenkú stienku vizitkovej priehradky, ba aj cez hrubú kožu peňaženky. Ostatné vizitky obsahujú základné vecné informácie, táto má preňho i výraznú informáciu citovú. Vie, že vizitka tam je, a to ho hreje. Je to tak trochu, akoby v peňaženke nosil samu ženu.

Muž si práve myslí seba, uvažuje, či s tou vizitkou nie je detinský. Ale veď za to nemôže, vizitka jednoducho sála, objektívne, s tým nič nenarobí. Pravdaže, mohol by ju zahodiť, uvedené údaje dávno ovláda, ale to by práve bolo detinské, taká pštrošia politika. Zahodil by len vizitku, ženu by tým nezahodil. A prázdne miesto po vizitke by ho asi už nie hrialo, ale skôr omínalo ďalej.

Naozaj detinské by bolo, myslí si, keby nosil v peňaženke pramienok jej vlasov. Nie kučierku, magistra Okálová nemá kučeravé vlasy, má ich rovné, zafarbené na blond a ostrihané nakrátko, takmer chlapčensky. Pokiaľ ide o vlasy, mužovi sa páčia dlhšie, tmavé, a najradšej ešte vzadu zaviazané do konského chvosta. Ale musí uznať, že k celku – k štíhlej postave v nohavicovom kostýme a hladkej dievčenskej tvári – pristanú magistre Okálovej práve takéto, že vhodne dotvárajú obraz finančného poradcu. Žiadne zbytočné parády, jednoduchý, priamy účes, ktorý nič nepredstiera a nič neskrýva. Holý.

Muž práve stojí na balkóne, fajčí a myslí si Juditu Okálovú. Myslí si jej dva veľké predné zuby, dve vytrčajúce horné jednotky naľavo a napravo, ktoré pripomínajú

nejaké hlodavé zviera, hraboša alebo sysľa, a tým strohý výraz tváre zvláštne poľudšťujú. Muž sa nad tým paradoxným poľudšťujúcim účinkom zvieracej podoby v duchu usmieva. Ako a čím sa dá v duchu usmievať, či jestvujú nejaké pomyselné ústa, ktoré sa dokážu rozťahnuť od ucha k uchu, o tom muž nerozmýšľa, jednoducho sa usmieva. Je to, takto v duchu, dobromyseľný úsmev, dalo by sa povedať, že až láskavý. Muž je tým zubom rád, robia v jeho očiach z magistry Okálovej zraniteľnú Juditku, môže jej do nich hocikedy brknúť ak nie priamo prstom, aspoň slovom či pohľadom. S tými zubami sa mu žena lepšie myslí. Nevybral si pre ňu zviera zo širokej škály hlodavcov – nie potkana, ani svišťa, vevericu, chrčka, ondatru či bobra – myslí si ju ako zajaca, vzhľadom na nevysoký vzrast a útlosť vlastne zajačika. Taká zdobnená je mu aj citovo pohodlnejšia, môže ju chytiť do dlane, pohladkať ju po jemnej srsti. V dôvernejšej chvíli už zo dvakrát magistru nahlas oslovil Mucko, ale odozva bola nečitateľná. Ani áno, ani nie, akoby to slovko vôbec nepočula.

Niežeby bol muž do Juditky zaľúbený, taký výraz a aj stav mu v jeho veku už pripadá nemiestny. Smiešny. On si to pomenoval, že ho žena svrbí. Zasvrbela ho, keď sa s ňou po prvý raz stretol v jej kancelárii, neopatrne, bez uvažovania sa poškrabal, a ako to už pri škrabaní býva, keď raz začnete, neviete prestať. Je v tom pomenovaní aj isté alibi, veď človek za to nemôže, že ho niečo svrbí, je to jednoducho vyššia moc. Príroda.

Muž práve stojí na balkóne a myslí si Juditu Okálovú. Zdá sa mu, že po tom pohovore s chlapcom už na ňu môže, má právo myslieť bez podráždenia, bez výčitiek

svedomia. Zmestia sa mu do hlavy obaja, a ani si v nej navzájom neprekážajú.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: Muž práve sedí s kamarátom v reštaurácii Labuť. Zašli si ta po basketbale na pivo a kamarát sa sťažuje, že jeho žena na tieto piatkové pánske jazdy hľadí krivým okom. Frfle, že im vôbec nejde o šport, podľa nej je to len zámienka, aby mohli vyseďávať v krčme, slopať a viesť hlúpe reči.

„Ja teda nemôžem povedať,“ vraví muž, „moja žena je v tomto tolerantná, nemá námietky. Však aj ona občas zájde s babami na kávičku a ja nič nehovorím. Po tejto stránke to u nás klope, rozumieme si.“

„Tak to máš dobré,“ povie na to kamarát závistlivo, „len si to neškrab.“

Muž iba prikývne. Nechce sa prehrávať v kamarátových domácich odpadkoch, ani sa pred ním vyťahovať, aký u nich vládne poriadok, to sa nepatrí. V duchu však bez rozmýšľania s kamarátom súhlasí.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: Ing. Okál je vyšší bankový úradník, dnešným slovníkom manažér, a momentálne sa nachádza na viacmesačnom školení či stáži v centrále materskej banky v Rakúsku. Päť dní v týždni trávi tam, domov sa vracia iba na víkendy, a niekedy pre nával povinností ani to nie. Chce sa predviesť v dobrom svetle,

očakáva sa, že po absolvovaní stáže prevezme v dcérskej firme zodpovednú funkciu.

Z mužovho hľadiska Ing. Okál nie je myslený, nepozná ani jeho krstné meno. V zriedkavých prípadoch, keď ho žena spomenie, nazýva ho priezviskom, akoby išlo o kolegu z vedľajšej kancelárie. Muž sa občas domnieva, že o ňom hovorí ako o Okálovi z ohľadu naňho a bol by jej za to aj vďačný, ale nie si je celkom istý, lebo ju počul manžela takto menovať i pri telefonáte s kamarátkou. Možno to majú medzi sebou tak zavedené, niektorí manželia si dokonca navzájom vykajú. Muž o ich vzťahu neuvažuje, ale podvedome je rád, že Ing. Okál existuje. Hoci neviditeľný a nemyslený, dodáva v jeho očiach situácii stabilitu. Je zárukou, že sa loďka priveľmi nerozkýva.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: Muž, magistra Okálová, ba aj neprítomný Ing. Okál majú zjavnú, viditeľnú a hmatateľnú telesnú podobu. Zaberajú miesto v priestore – určite by napríklad zavádzali vo dverách. A že Judita Okálová má plavé, nakrátko ostrihané vlasy, to je nesporný fakt, nezávislý na názore. No ako kompletná ľudská bytosť s určitými osobnostnými črtami a vlastnosťami je len myslená. Všetci sme myslení, z mnohých strán a na najrozličnejšie spôsoby. Z tohto hľadiska je človek veľmi premenlivá veličina, nie pevného, ale tekutého či ešte skôr plynného skupenstva: myslená kýmsi, kto je tiež len myslený, dokonca aj sám sebou. Pravdaže, keby sa všetky tie myšlienkové portréty jedného človeka po-

ukladali na seba, našli by sa asi spoločné plochy, kde by sa prekrývali, taká operácia je však veľmi náročná a dala by sa – práve pre tú premenlivosť všetkých zúčastnených – uskutočniť azda len posmrtné. Lenže ako sa vraví, ak práve nemáme na mysli Herodesa, Alžbetu Báthory alebo Hitlera, o mŕtvych iba v dobrom.

Muž – už je načase dať mu meno, bude sa s ním ľahšie zaobchádzať – teda Ivan si myslí seba, ako si myslí, že si ho myslí Judita Okálová. Myslí si, že podobne ako sa on sám, aj ona ho považuje za umelca, vie prinajmenšom, že vyštudoval Vysokú školu výtvarných umení. Že ho zároveň považuje za šikovného chlapa, ktorý sa dokáže v dnešnom svete obracať, lebo vie aj to, že pracuje ako kreatívec v reklamnej agentúre, čo je prestížne a dobre platené zamestnanie. To sú však len také kulisy v pozadí, rozhodujúce iste je, že v ňom vidí príťažlivého muža. On si to o sebe myslí už dávno, no dobre mu padne také tiché potvrdenie, že si to o ňom myslí aj finančný poradca, konkrétne magistra Okálová. Je to podľa neho dôveryhodný zdroj.

Ale koho by to zaujímalo.

*

Koho by to zaujímalo: O dva týždne muž práve vedie syna prihlásiť do oddielu karate. Prečítal si v električke plagátik, že prijímajú nových členov, žiakov základnej školy od siedmich rokov, a usúdil, že telesné cvičenie pomôže Patrikovi prekonať nešikovnosť a dodá mu sebavedomie. Tak to zdôvodnil aj manželke, keď namietala, či chce mať zo syna bitkára a surovca. Čo by on bol za to dal, no za Ivanových mladých čias ešte podobné

oddiely bojových umení neboli také populárne a rozšírené, alebo jeho rodičia o nich nevedeli, a možno mali iné starosti a synovou budúcnosťou si nelámali hlavu.

Ivan v tejto chvíli o synovej budúcnosti uvažuje. Škola, v ktorej sa zápis či prijímací pohovor koná, je vzdialená štyri autobusové zastávky, a tak sa cestou Patrika opýta, čím by chcel byť, keď bude veľký. Patrika otcova otázka zaskočí, iba mykne plecom. Nie, nechce byť smetiárom ani kozmonautom, tieto dve preferované povolania mu ani nezišli na um. Zdá sa, že o svojej budúcnosti ešte nerozmýšľal a vlastne nevie, z čoho si môže vybrať. No ale predsa, nalieha Ivan, a tak sa dozvie, že Patrik by chcel byť policajtom, takým, čo má aj psa, ktorý chytá zlodějov. Videl to v televízii: pes dobehne zloděja, schmatne ho za rukáv a strhne na zem. Tam si ho potom, zľaknutého a bezmocného, policajt vyzdvihne. Teraz je pre zmenu zaskočený Ivan, nemyslel si, že syn je taký detinský. Neuvedomil si to. V duchu sa nad ním usmieva, je to opäť taký dobrotivý, láskavý úsmev, so zdvihnutými kútikmi pomyselných úst.

V skutočnosti Ivan verí, že syn zdedil po rodičoch umelecké gény – aj manželka Andrea je vlastne výtvarníčka, graficky upravuje populárny obrázkový týždenník. Podobne ako pri viere v Boha, ani na túto jeho nejestvujú zatiaľ nijaké rukolapné dôkazy, ale Ivan sa nádeja, že skrytý kdesi v Patrikovi drieme talent, a keď príde jeho čas, zobudí sa a vystrčí rožky. Nemusí to byť práve talent na výtvarné umenie, hoci pri ňom by mu otec mohol byť najväčšmi nápomocný, nielen radami, ale už samotným menom, ktoré by, ak všetko pôjde podľa Ivanových nahlas nevyslovovaných plánov, mohlo o pár rokov mať vo výtvarníckych kruhoch svoj cveng.